



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1575/2023
30.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Милош Радојевић и Александар Милуновић адвокати из ..., против туженог „Дома здравља Крагујевац“ из Крагујевца, ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3803/22 од 12.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 30.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3803/22 од 12.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3803/22 од 12.12.2022. године преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1638/21 од 14.06.2022. године тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од октобра 2018. године до јуна 2020. године, исплати новчане износе наведене у изреци са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па све до исплате и одлучено да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију и предложила да се иста одбије као неоснована.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужичева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код туженог, на радном месту Тужиочева основна плата обрачунавана је множењем основице са његовим утврђеним коефицијентом. Тужени је тако обрачунату плату, која је била нижа од минималне зараде, кориговао до њене висине и тужиоцу исплаћивао плату у висини минималне зараде. У обрачунским листама за исплату тужиочеве плате нису посебно исказани трошкови исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Тужилац поднетом тужбом тражи да му се ове накнаде исплате у висини утврђеној вештачењем, применом параметара из Општег колективног уговора („Службени гласник Републике Србије“ број 22/97 ... 31/01).

На овако утврђено чињенично стање, другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев.

Плата тужиоца обрачунава се на основу Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 88/17 ... 129/21). Тим законом је, поред осталог, прописано да основицу за обрачун и исплату плата утврђује Влада Републике Србије, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника Републике и Народне Скупштине (члан 3. став 1), као и да коефицијент који изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему у себи садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4. став 1 и 2). Коефицијенте за обрачун плата запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике Србије, Аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе утврђени су Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, коју је Влада Републике Србије донела на основу члана 8. Закона о платама у државним органима и јавним службама.

Према одредби члана 118. Закона о раду, запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог и за исхрану у току рада, ако послодавац то право није обезбедио на други начин (тачка 5) и за регрес за коришћење годишњег одмора (тачка 6). Одредбом члана 2. став 2. тог закона прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Следствено изложеном, супсидијерна примена Закона о раду прописана је само за случај када положај, права, обавезе и одговорности запослених посебним законом нису уређени на другачији начин. Како је одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама прописано да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, то означена одредба посебног закона искључује примену члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду. Посебним колективним уговором за здравствене установе чији је

оснивач Република Србија, Аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015, 2018, 2019. и 2020. године није предвиђено право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење годишњег одмора. С`обзиром да је тужиоцу накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у спорном периоду исплаћивана кроз коефицијент за обрачун његове плате, то му не припада право на додатну исплату ових накнада коју потражује поднетом тужбом, без обзира на чињеницу што му је исплаћена минимална зарада.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић